

Vandringsstig 5:

Rättfärdighet från Gud.

Kom helige Ande ...

Rättfärdighet från Gud uppenbaras i evangelium, av tro till tro, som det står skrivet: Den rättfärdige skall leva av tro.

Rom 1:17

Rättfärdighet från Gud

Här är brevets huvudord: *Rättfärdighet från Gud*. I förhållande till Gud gäller alltid rättfärdighet. Gud vill att vi ska leva rätt inför honom. Han, som uppfunnit den här världen och bäst vet hur den ska skötas, gläder sig åt att se hur det går rätt till i hans värld.

När människor vänder ryggen åt Gud, missförstår man hans rättfärdighet. Man tänker sig Guds rättfärdighet som den rättfärdighet som Gud kräver. Man sliter och strävar och försöker göra gott för att på det sättet bli rättfärdig inför Gud och göra sig förtjänt att bli hans barn. Men själva blir vi aldrig färdiga med det rätta. Vi hittar inte en rätt färd genom livet om inte Gud griper in. Men rättfärdighet från Gud

... uppenbaras i evangelium

När vi vänder om och riktar oss mot honom, upptäcker vi något som befriar oss: Han *uppenbarar* sin rättfärdighet. Nu kan jag *bli funnen i Kristus, inte med min egen rättfärdighet, den som kommer av lagen utan med den som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron* (Fil 3:9).

Gud själv uppenbarar sin rättfärdighet. Det är inte ett förmedlande av vissa intellektuella tankar, idéer, läror eller dylikt. Det är en aktiv handling från Gud. Det är ett dynamiskt proklamerande av goda nyheter. "Han fullgjorde vad vi borde och blev vår rättfärdighet" (Sv Ps 147:2). I dessa ord *rättfärdigheten från Gud* hittar vi själva nyckeln till detta brev. När vi använder den nyckeln öppnar sig en ny glädje och nya möjligheter för oss.

... av tro till tro,

Det börjar med tro och det slutar med tro. *Nåd och åter nåd*, som Johannes sjunger om i sin prolog (Joh 1:14). Det går från min tro till din tro, när vi förmedlar till varandra kärleksrelationen med Gud.

Rättfärdigheten från Gud är en gåva som ges åt oss, aldrig något som vi förtjänar. *Av tro till tro* – det kan betyda att tron är något som ständigt växer, fördjupas, förankras ...

... som det står skrivet: Den rättfärdige skall leva av tro.

Paulus citerar nu Habackuk 2:4. Den fråga som Habackuk brottades med var hur Gud kan tillåta lidandet och ondskan (1:3) och hur Gud kan tillåta syndandet (1:13)?

Vad svarar Gud? Gud är inte likgiltig för hur det står till i hans värld. Han griper in. Han går till rätta med ondskan. "När min dom kommer", vill han säga, "skall jag dela människorna i två grupper. På ena sidan finns de uppblåsta och orättfärdiga och övermodiga (2:5). De skall ej bestå. På den andra sidan finns de som tror och förtröstar på mig. *Den rättfärdige skall leva genom sin tro* (Hab 2:4).

Detta är en av de viktigaste texterna i Gamla Testamentet. Den citeras på flera ställen i Nya Testamentet. Vi finner den hos Paulus (se Rom 1:17, Gal 3:11, i Hebr 10:38). Hela Nya Testamentets budskap om rättfärdiggörelsen genom tron bygger på denna text. Det enda som räddar människan både i livet och i domen är tro. Det enda som räddar människor in i det friska livet från Gud, är ta emot hans hand som bjuder in mig i kärleksrelationen med honom. Man kan också översätta: *Den genom tron rättfärdige skall leva*. Om man avbildar korset som ett stort T och skriver ordet ro efter Tro, kan man se att "Tro är ro vid Jesu kors". Där får jag frid med Gud. Från korset går en kraftledning ut över världen. I dopet kopplades vi in på denna ström av liv och ljus, som kommer från korset. Genom tron kopplar vi på. Och när ljuset kommer in i oss försvinner mörkret. Den som tror på Jesus och i Jesus har sin rättfärdighet har ingen del i mörkret. *Ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte övervunnit det* (Joh 1:5).

Stanna till, tänk, tala med Gud om det du läst.

Vandringsstig 6:

Guds vrede uppenbaras från himlen.

Kom helige Ande ...

Guds vrede uppenbaras från himlen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycker sanningen.

Rom 1:18

Guds vrede – vad är det?

Det är kärlekens våldsamma reaktion mot ondskan. Gud i himlen är inte likgiltig för vad som händer på jorden. Han reagerar. Han blir upprörd, då han ser hur hans människobarn hamnat hos Guds fiende och har det svårt...

Guds vrede uppenbaras från himlen.

Guds vrede är Guds nitälskan – Gud älskar med nit! Han har en glödande iver för det som är gott. Genom Hosea säger Gud: *Mitt hjärta vänder sig i mig, all min barmhärtighet vaknar* (Hosea 11:8). Guds kärlek brinner. Den kan vara en värmande eld, som får det frusna inom oss att smälta (Psalt 147:18). Den kan göra våra hjärtan brinnande (Luk 24:32) och få det att brinna i vår ande (Rom 12:11). Men Guds kärlek kan också vara en förtärande eld, som avslöjar och förtär allt ont. Den kommer över ...

all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycker sanningen.

Lägg märke till bokstaven o i ordet *ogudaktighet*. Den Onde älskar bokstaven o. Han har hört den i vår tillbedjan av Gud: *O Herre Gud. O Guds lamm. O salighet, O gåtfullhet, O Kristi törnekrona.* O – det ger en känsla av tillbedjan, kärlek, hängivenhet.

Men Satan knycker denna bokstav och använder den på sitt sätt. Allt vad den Onde gör är av OndO. Han sätter o framför salighet, men då blir det osalighet. Frid blir ofrid. Lycklig blir olycklig. Vänlig blir ovänlig. O är den tommaste av bokstäver. Det snurrar bara runt och runt omkring tomheten. Allt som är fint och rätt och vackert vrider han till sin motsats.

Ogudaktighet – man vänder ryggen åt Gud och kanske säger att Gud inte finns. Men vänder man ryggen åt Gud, vänder man ansiktet mot Guds fiende. Man fångas av makter och krafter som lurar mig att *undertrycka sanningen* Man håller sanningen fången (Bibel 2000), sanningen som vill hjälpa mig att leva rätt. Men när man tar det lätt med det som är rätt går det snett. Om du gör sanningen till en fånge, upptäcker du snart att sanningen är svår att behålla i häktet. Sanningen kan man tortera. Man kan kors

fästa den. Man kan låsa in den i mörk grav. Men Han som är Sanningen (Joh 14:6) står upp ur sin grav. Han går ut i friheten. Men du själv blir fången av *orättfärdighet*. *Var och en som gör synd är syndens slav* (Joh 8:34). Man själv blir fånge, men sanningen går fri. Och där i fångelset förstår jag vad jag missat. Ordet synd betyder att missa målet.

Stanna till, tänk, tala med Gud om det du läst.

Vandringsstig 7:

Mörkret sänkte sig över deras hjärtan.

Kom helige Ande ...

Det man kan veta om Gud är uppenbart bland dem, Gud har ju uppenbarat det för dem. Ända från världens skapelse ses och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur genom de verk som han har skapat. Därför är de utan ursäkt.

Fastän de kände till Gud, prisade de honom inte som Gud eller tackade honom, utan förblindades av sina falska föreställningar, så att mörkret sänkte sig över deras oförståndiga hjärtan. De påstod att de var visa, men de blev dårar. De bytte ut den odödlige Gudens härlighet mot bilder av dödliga människor, av fåglar, fyrfotadjur och kräldjur.

Rom 1:19–23

När människan undertryckte sanningen, var hon inte okunnig om sanningen. När Gud skapade människan till sin avbild, skapade han henne med en förmåga att se den Osynlige. Hon kunde med sitt inre öga ana och uppleva och uppfatta det som är fördolt för våra yttre sinnen. Hon kunde möta Gud i hans verk, ana hans makt och hans gudomliga natur.

Det var inte så att människan först hade en primitiv uppfattning av Gud, där hon dyrkade många smågudar och naturkrafter och stubbar och föremål och sedan höjde sig genom en lång utveckling till en monoteistisk tro på den högste guden. Religionshistorien har lärt oss att människan från början trodde på den högste guden. Men sedan gick det utför och människan matades med många lögnar om många gudar. Enligt den religionshistoriska forskningen finns inte en utveckling från primitiv religion till högre former av religion, från polyteism till monoteism. Den talar i stället om en degeneration och förfall från en ursprunglig uppenbarelse.

Det går så, när man burar in Sanningen i en fångcell. Man möter i stället, skriver Paulus i 2 Kor 4:4 *denna tidsålders gud som har förblindat de otroendes sinnen, så att de inte ser ljuset.*

Därför är de utan ursäkt. Det finns inget försvar för dem. Fastän de kände till Gud, prisade de honom inte som Gud eller tackade honom. De tappade lovsången och glädjen i sina liv. De vände ryggen åt Gud. Gud blev mer och mer en främling för dem. Andra makter tog över och fyllde dem med missnöje och otacksamhet ... De förblindades av sina falska föreställningar. Deras tankemöda ledde dem ingenstans.

Och något otäckt hände med deras hjärtan: *Mörkret sänkte sig över deras oförståndiga hjärtan. De blev manipulerade av främmande makter! En slöja hänger över deras hjärtan (2 Kor 3:15).*

De påstod att de var visa, men de blev dårar. De bytte ut den odödlige Gudens härlighet mot bilder av dödliga människor, av fåglar, fyrfotadjur och kräldjur.

Nu skapar människan sin egen religion, sina egna idéer. Vänder man ryggen åt Gud blir nästa steg: Vi måste ha något att tillbe. Vår religion ska vara något man kan se. Man hänger upp en liten mascot i bilen. Mänskliga idéer görs till trä eller sten. Avgudabilden hjälper dem att tillbe. Ibland kan det vara *bilder av dödliga människor* (dina idoler!). Ibland kan det vara *fåglar, fyrfotadjur och kräldjur*. Kräldjuret påminner om ormen från Eden som fortfarande väser fram sina frestelser och lögnar: Har Gud verkligen sagt. (1 Mos 3:1). Länder kan ha djur som symbol för sin makt: USA – örnen, Ryssland – björnen, England – lejonet, Kina – draken.

Egyptierna använde tjurar och kalvar och därför skapade israeliterna en gyllene kalv. *Detta är din gud*, sa man. (2 Mos 32:4). Jag har en Gud som jag förfogar över i stället för en Gud som förfogar över mig. Jag har en liten gud i min lilla hand i stället för att vara en liten människa i en stor Guds hand. Det är det Job talar om: *De som trotsar Gud har trygghet, de som har sin gud i sin hand (Job 12:6).*

Se upp med den falska tryggheten!

Stanna till, tänk, tala med Gud om det du läst.

Vandringsstig 8:

Gud utlämnar dem till sina egna begär.

Kom helige Ande ...

Därför utlämnade Gud dem så att de följde sina egna begär och bedrev allt slags otukt och förnedrade sina kroppar.

Rom 1:24

Därför ...

Eftersom människan gör som hon gör – vänder ryggen åt Gud och stöter bort hans hand – drar Gud undan sin hand. Kärleken kan inte tvinga någon att älska. Kärlekens Gud ger henne frihet. Han låter henne gå sin egen väg ... ” Vi frihet fick att bo där, gå och komma, att säga ”ja” till Gud och säga ”nej” (Sv Ps 289:1).

Därför utlämnade Gud dem ...

Tre gånger står dessa ord här (jfr v 24, 26, 28). När människan lämnar Gud, vad gör då Gud? Gud hjälper människan på den väg hon väljer. Väljer hon att följa honom sänder han Hjälparen, den helige Ande. Väljer hon att säga nej, hjälper han henne att förstå hur illa det kan gå. Gud förhärdar Farao som förhärdar sig själv (2 Mos 7:3, Ordspr 28:14).

Ett profetiskt ord från Asarja gäller också nu. Guds Ande kom över honom och han fick säga till kung Asa: *Herren är med er när ni är med honom, och om ni söker honom låter han sig finnas av er. Men om ni överger honom kommer han att överge er.* (2 Krön 15:1–2)

Gud tvingar inte människan. Men vad händer då? *De följde sina egna begär ... De följer inte Gud. De följer makter som lovar frihet men ger fångenskap. Och där i fängelset sitter man och suckar: ”Och ändå är det murar oss emellan, och genom gallren ser vi på varann. Vårt fängelse är byggt av rädslans stenar. Vår fångdräkt är vårt eget knutna jag”* (Sv Ps 289:3).

När de följer sina egna begär händer det att *de bedrev allt slags otukt och förnedrade sina kroppar.*

När Gud skapade människan gjorde han henne till man och kvinna. Det var Gud som uppfann sex. Och han var glad över denna

uppfinring. *Och Gud såg på allt som han hade gjort och se, det var mycket gott* (1 Mos 1:27, 31).

Och han gjorde så att de två hälfterna skulle komplettera varandra i samhället och i familjen och han gav dem var sitt bidrag att komma med. Och han gjorde så att den sexuella gemenskapen skulle skapa partnerskap och föräldraskap. Och glädjen i varandra skulle resultera i ansvarstagande som föräldrar. Det var Guds plan.

Men när människan vänder ryggen åt Guds plan, kommer lögnerna, förnedringen, de sexuella sjukdomarna, gråten ... Manligt och kvinnligt hamnar fel. Och det är detta som vi ser i vårt samhälle idag. Finns det en annan väg?

I detta avsnitt rör vi vid de svårigheter och frestelser som de flesta människor har. Det sägs om Jesus att han var frestad i allt. Men kan man tänka sig att Jesus hade sexuella frestelser? Kunde han ha den frestelse som är den vanligaste frestelsen bland oss? Om Jesus var en verklig människa blev han frestad i allt. Och om han inte blev frestad sexuellt, var han inte en verklig människa.

Men vad säger Bibeln om detta? *Han blev frestad i allt liksom vi, dock utan synd* (Hebr 4:15). När Skriften säger att Jesus var utan synd står det inte i ett sammanhang som talar om inkarnationen, människoblivandet, utan i ett sammanhang som talar om hans frestelser. *Han blev frestad i allt liksom vi, dock utan synd* (Hebr 4:15). *Utan synd* betyder att han aldrig gav efter för frestelserna. Det var viktigt för honom att *i allt bli lik sina bröder för att bli en barmhärtig och trogen överstepräst inför Gud och sona folkets synder. Eftersom han själv har lidit och blivit frestad kan han hjälpa dem som frestas* (Hebr 2:17–18). Han som segrat över ondskan kan hjälpa oss, när ondskan hälsar på.

I allt blir lik. Det är ett starkt påstående. ”Han steg ner i vår skuld och vårt lidandes djup och älskade världen tillbaka till Gud. Det brustna blev helt i hans kärlek till oss på Golgata kors” (Sv Ps 62:2)

Stanna till, tänk, tala med Gud om det du läst.